

Sygn. akt II Ca 600/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2019 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O.

przeciwko K. Ł.

o zapłatę kwoty 4970,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2017 roku do dnia zapłaty na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 9 listopada 2018 roku, w sprawie I C 114/18

I. oddała apelację;

II. oddała wniosek K. Ł. o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

III. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną część opłaty od apelacji w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

Sygn. akt II Ca 600/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 października 2017 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim w dniu 19 października 2017 roku, powód – Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w O., reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego – K. Ł. kwoty 4970,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2017 roku od dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wezwaniem z dnia 20 września 2017r wezwał pozwanego do zapłaty w/w należności. Pozwany pomimo odebrania pisma w dniu 25 września 2017r odmówił zapłaty zaległości, wskazując że spółdzielnia błędnie nalicza czynsz, na dowód czego załączył kopię strony uzasadnienia wyroku z dnia 12 grudnia 2014r. Strona powodowa potrzywała żądanie zapłaty, jednakże pozwany nie wywiązał się z obowiązku uregulowania powyższej należności.

Z zestawienia tabelarycznego dołączonego do pozwu wynika, że kwota 4970,44 zł dochodzona pozwem obejmuje:

a) kwotę 4648,04 zł stanowiącą sumę opłat na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. za kolejne miesiące od października 2016 roku do sierpnia 2017 roku, pomniejszoną o kwotę 295,26 zł nadwyżki wynikającej z rozliczenia centralnego ogrzewania za 2016 rok,

b) kwotę 322,40 zł stanowiącą sumę kwot z tytułu odsetek i opłat dodatkowych (16,05 zł, 212 zł, 9 zł, 73,65 zł i 11,70 zł) (k. 15).

*

W dniu 27 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Opolu Lubelskim wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił w całości powództwo (k. 27).

*

Od nakazu zapłaty z dnia 27 grudnia K. Ł. wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości.

Pozwany wskazał, że zgłasza „zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego polegającym na niewłaściwym naliczaniu opłat czynszowych oraz wiążące się z tym odsetki (do dnia zapłaty)”.

Pozwany wskazał również, że został wykluczony z członkostwa spółdzielni, a także wniósł o zasądzenie od powoda kosztów postępowania (k. 33-35).

*

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Opolu Lubelskim:

I. zasądził od K. Ł. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. kwotę 4970,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądził od K. Ł. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. kwotę 1017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 71).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że K. Ł. w dniu 15 listopada 1994r nabył na podstawie umowy sprzedaży sporządzonej w Kancelarii Notarialnej notariusza J. R. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego o powierzchni 57,9 m² w Spółdzielni Mieszkaniowej w O..

Sąd wskazał, że jak wynika z dokumentu zatytułowanego „Stan obciążeń i wpłat za lokal mieszkalny”, pozwany zalega z płatnościami za okres od 1 października 2016 roku do 31 sierpnia 2017 roku w łącznej wysokości 4970,44 zł. Pozwany do zapłaty powyższej należności został wezwany w dniu 20 września 2017 roku.

Sąd wskazał, że jak wynika z kserokopii raportu znajdującego się w aktach sprawy, w skład czynszu w wysokości 473,83 zł naliczanego od 1 lipca 2018 roku wchodzi: eksploatacja 86,85 zł, eksploatacja mienia spółdzielni 17,37 zł, fundusz remontowy 60,80 zł, fundusz remontowy mienia spółdzielni 5,79 zł, wywóz nieczystości 11 zł, centralne ogrzewanie (zaliczka) 214,23 zł, ryczałt ZW 67,50 zł, opłata abonamentowa (woda) 3 zł, domofon 1,50 zł, podatek od nieruchomości 5,79 zł. W skład czynszu w wysokości 450,34 zł od 1 kwietnia 2017 roku wchodzi: eksploatacja 75,27 zł, eksploatacja mienia spółdzielni 17,37 zł, fundusz remontowy 60,80 zł, fundusz remontowy mienia spółdzielni 5,79 zł, wywóz nieczystości 11 zł, centralne ogrzewanie (zaliczka) 231,60 zł, ryczałt ZW 38,22 zł, opłata abonamentowa (woda) 3 zł, domofon 1,50 zł, podatek od nieruchomości 5,79 zł. W skład czynszu w wysokości 448,60 zł od 1 października 2016 roku wchodzi: eksploatacja 79,32zł, eksploatacja mienia spółdzielni 17,37 zł, fundusz remontowy 60,80 zł, fundusz remontowy mienia spółdzielni 5,79 zł, wywóz nieczystości 11 zł, centralne ogrzewanie (zaliczka) 231,60 zł, ryczałt ZW 38,22 zł, opłata abonamentowa (woda) 3 zł, domofon 1,50 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w odpowiedzi pozwany złożył pismo z dnia 3 października 2017 roku, w którym odmówił zapłaty kwoty wynikającej z kalkulacji, ze względu na błędne naliczenia stawek dla mienia Spółdzielni oraz odsetek ustawowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w odpowiedzi na powyższe Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w O. wskazała, że pomimo roszczeń opisanych przez pozwanego w piśmie z dnia 3 października 2017 roku, na pozwanym spoczywa obowiązek

uiszczania świadczeń pieniężnych na rzecz Spółdzielni z uwagi na art. 4 ust 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych).

Sąd Rejonowy ustalił, że K. Ł. nie płaci opłat za mieszkanie od śmierci rodziców. Pozwany wskazał, że zamierza uiścić opłaty po tym, jak pracodawca wypłaci mu zaległe wynagrodzenie, jednocześnie twierdził, że nie opłaca należności, bo opłaty są źle naliczane oraz z tego powodu, że nie ma środków pieniężnych. W sprzeciwie zaś wskazywał, że nie płaci opłat, bo jest osobą bez członkostwa spółdzielni, gdyż został z niej wykluczony z chwilą doręczenia uchwały.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych i wskazał, że roszczenie powoda jest uzasadnione. Samo „wykluczenie pozwanego ze wspólnoty mieszkaniowej” nie może prowadzić do tego, że nie będzie on zobowiązany do płacenia czynszu.

Sąd wskazał, że członkowie spółdzielni, osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, oraz właściciele niebędący członkami spółdzielni mogą kwestionować zasadność zmiany wysokości opłat bezpośrednio na drodze sądowej. W sprawie niniejszej pozwany nie skorzystał z możliwości prawnej zakwestionowania przed sądem uchwał ustalających zasady rozliczania mediów i w rezultacie były one wiążące dla niego i innych właścicieli lokali.

W ocenie Sądu Rejonowego podważanie opłat jest bezprzedmiotowe, ponieważ uchwały spółdzielni wiążą, gdy nie zostaną zakwestionowane wewnątrz spółdzielni i przed sądem.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. i wskazał, że także żądanie odsetek przez powoda jest uzasadnione, a ich wyliczenie nie budzi wątpliwości.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 9 listopada 2018 roku apelację wniósł K. Ł., zaskarżając ten wyrok w całości.

Pozwany zarzucił:

„1. naruszenie przepisów prawa materialnego polegającym na niewłaściwym naliczaniu opłat czynszowych, zwłaszcza centralnego ogrzewania (zaliczkowo w kwocie ok. 202,0 złotych miesięcznie – stan opłaty z dnia 26.09.2018 r.), od 01. lipca 2018 r., od 01. kwietnia 2017 r. i od 01. października 2016 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19. października 2017 r. do dnia zapłaty,

2. naruszenie prawa procesowego polegającego na uchybieniach w przysługujących prawach konstytucyjnych pozwanemu w prawie do pracy, prawie do zatrudnienia, jako najważniejszego aktu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej,

3. z zarzutami wynikającymi z niewłaściwej interpretacji Sądu art. 45 Konstytucji RP: „Prawo do sprawiedliwego procesu (Dz. U. 1997.78.483. – Konstytucja RP z dnia 2.IV.1997 r.) Art. 6. ust. 1. „Prawo do rzetelnego procesu sądowego” – Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, oraz art. 397 k.p.c. Nieważność postępowania zachodzi: 2) Jeśli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany”.

Pozwany wniósł między innymi o:

„1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa,

2. zasądzenie kosztów od powoda na rzecz pozwanego i o zwolnienie od kosztów sądowych, w tym opłaty apelacyjnej”1 (k. 78-81).

Na rozprawie apelacyjnej pozwany popierał apelację (k. 156).

Powód nie zajął stanowiska w przedmiocie apelacji pozwanego.

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest oczywiście bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na wstępie należy wskazać, że do rozpoznania apelacji miały zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469).

Przepis art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku stanowi, że do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

÷

Nie są uzasadnione zarzuty apelacji.

Sąd Rejonowy dokonał w zasadzie prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie. Ustalenia Sądu Rejonowego należy jednak uzupełnić o następujące uwagi.

Z literalnego brzmienia zestawienia tabelarycznego dołączonego do pozwu wynika, że kwota 4970,44 zł dochodzona pozwem obejmuje:

- a) kwotę 4648,04 zł stanowiącą sumę opłat na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. za kolejne miesiące od października 2016 roku do sierpnia 2017 roku, pomniejszoną o kwotę 295,26 zł nadwyżki wynikającej z rozliczenia centralnego ogrzewania za 2016 rok,
- b) kwotę 322,40 zł stanowiącą sumę kwot z tytułu odsetek i opłat dodatkowych (16,05 zł, 212 zł, 9 zł, 73,65 zł i 11,70 zł) (k. 15).

W rzeczywistości z tytułu opłat za kolejne miesiące od października 2016 roku do sierpnia 2017 roku powód dochodził kwoty 4860,04 zł. Początkowo bowiem powód zaksięgował na poczet opłat nadwyżkę wynikającą z rozliczenia centralnego ogrzewania za 2016 rok (295,26 zł), po czym jednak część tej nadwyżki (212 zł) zaksięgował na poczet należności za inny okres niż objęty żądaniem pozwu. W konsekwencji kwoty 212 zł wymienionej w kolumnie trzeciej tabeli powód dochodzi tytułem miesięcznych opłat za lokal mieszkalny pozwanego za okres objęty pozwem.

Powód dochodził ponadto:

- a) kwoty 16,05 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 1 listopada 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku,
- b) kwoty 9 zł tytułem zwrotu opłaty manipulacyjnej uiszczonej w dniu 17 maja 2017 roku,
- c) kwoty 73,65 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku,

d) kwoty 11,70 zł tytułem zwrotu opłaty manipulacyjnej uiszczonej w dniu 31 sierpnia 2017 roku (k. 15).

Nie jest ściśle posługiwanie się przez Sąd Rejonowy określeniem „czynsz” na oznaczenie należności składających się na kwotę 4860,04 zł za kolejne miesiące od października 2016 roku do sierpnia 2017 roku.

Przepis art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych stanowi, że osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5.

Należności, o których mowa w przepisie art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku, określane są przez ustawę mianem opłat, co wynika dodatkowo z przepisów art. 4 ust. 5-8 ustawy. Należności tych nie można określać mianem „czynszu”, ponieważ może to wprowadzać w błąd co do podstawy faktycznej i prawnej obowiązku uiszczania tych opłat. Czynszem jest świadczenie najemcy lub dzierżawcy rzeczy. Podstawę faktyczną do uiszczania czynszu stanowi umowa najmu lub dzierżawy, zaś podstawę prawną przepisy Kodeksu cywilnego lub ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1182 – tekst jednolity).

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy pozwany jest osobą, której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w O. w budynku przy ul. (...).

Okoliczność, że w 2014 roku pozwany został wykluczony z członkostwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. nie ma w rozpoznawanej sprawie istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. W aktualnym stanie prawnym wykluczenie z członkostwa spółdzielni nie skutkuje wygaśnięciem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego.

Przepis art. 17¹⁰ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych stanowi natomiast, że w przypadku długotrwałych zaległości z zapłatą opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1, 1¹ i 5, rażącego lub uporczywego wykroczenia osoby korzystającej z lokalu przeciwko obowiązującemu porządkowi domowemu albo niewłaściwego zachowania tej osoby czyniącego korzystanie z innych lokali lub nieruchomości wspólnej uciążliwym, przepis art. 16 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali stosuje się odpowiednio. Z żądaniem, o którym mowa w tym przepisie, występuje zarząd spółdzielni na wniosek rady nadzorczej.

Przepis art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych odnosi się właśnie do osób znajdujących się w takiej sytuacji faktycznej jak pozwany, jeżeli chodzi o okres objęty żądaniem pozwu. K. Ł. przysługuje bowiem spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O., chociaż nie jest członkiem tej Spółdzielni. Nie jest przy tym ściśle sformułowanie Sądu pierwszej instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że pozwany został „wykluczony ze wspólnoty mieszkaniowej”. Pozwany nie był w ogóle członkiem wspólnoty mieszkaniowej w znaczeniu określonym przez przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz. U. z 2019 r. poz. 737 – tekst jednolity). Nie przysługiwała mu bowiem odrębna własność lokalu mieszkalnego, a jedynie spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego.

Opłaty, których Spółdzielnia dochodzi w rozpoznawanej sprawie, należą rodzajowo do opłat, o których mowa w treści przepisu art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych.

Pozwany od wielu lat nie uiszcza w ogóle opłat na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O..

Pomimo wyrażenia w rozpoznawanej sprawie dezaprobaty co do wysokości opłat naliczonych przez Spółdzielnię, pozwany nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów dotyczących poszczególnych pozycji, których suma składa się na miesięczną wysokość opłat.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego dotyczących zasad rozliczania dostarczonej energii cieplnej, należy wskazać, że z przyczyn prawnych i technicznych nie jest możliwe zawarcie przez pozwanego z przedsiębiorstwem energetycznym odrębnej umowy o dostarczanie energii cieplnej do jego mieszkania. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w O. przedstawiła w tym zakresie jednoznaczne stanowisko i okoliczności faktycznych przytoczonych na uzasadnienie tego stanowiska pozwany nie kwestionował. Należy również wskazać, że pozwany nie podejmował prób zawarcia tego rodzaju umowy z jakimkolwiek przedsiębiorstwem energetycznym, gdyż oczywiste jest, że byłyby z góry skazane na niepowodzenie.

Jeżeli chodzi o zasady rozliczeń z tytułu dostarczenia energii cieplnej, to przepis art. 45a ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 – tekst jednolity ze zm.) stanowi, że koszty zakupu ciepła, o których mowa w ust. 2, rozlicza się w części dotyczącej:

1) ogrzewania, stosując metody wykorzystujące:

a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych:

– wskazania ciepłomierzy,

– wskazania urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów, niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych,

– powierzchnię lub kubaturę tych lokali,

b) dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez osoby, o których mowa w ust. 2, powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali;

2) przygotowania ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie przez instalację w budynku wielolokalowym, stosując metody wykorzystujące:

a) wskazania wodomierzy ciepłej wody w lokalach,

b) liczbę osób zamieszkałych stale w lokalu.

Zgodnie z przepisem art. 45a ust. 9 ustawy – Prawo energetyczne, właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby wybrana metoda:

1) zapewniała:

a) energooszczędne zachowania,

b) zachowanie prawidłowych warunków eksploatacji budynku i lokali w zakresie temperatury i wentylacji, określonych w przepisach prawa budowlanego, lub

c) ustalanie opłat za zakupione ciepło w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej;

2) w zależności od warunków technicznych budynków i lokali uwzględniała:

a) ilość ciepła dostarczanego do lokalu z pionów grzewczych lub przenikania między lokalami oszacowanego w szczególności na podstawie rejestracji temperatury powietrza w lokalu, jeżeli jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione,

b) współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku.

Przepis art. 45a ust. 10 ustawy – Prawo energetyczne stanowi, że właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego wprowadza wybraną metodę, o której mowa w ust. 9, w formie wewnętrznego regulaminu rozliczeń ciepła przeznaczonego na ogrzewanie tego budynku i przygotowanie ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie poprzez instalację w budynku, zwanego dalej „regulaminem rozliczeń”; regulamin rozliczeń podaje się do wiadomości osobom, o których mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia jego wprowadzenia do stosowania.

Już tylko z powołanych wyżej przepisów wynika, że nie ma możliwości indywidualnego określenia zaliczki na poczet zużycia energii dostarczonej do ogrzewania mieszkania adekwatnie do liczby osób zamieszkujących w danym mieszkaniu.

Bezasadne są zarzuty dotyczące rozliczeń za zużycie zimnej wody. Pozwany nie wyraził zgody na wyposażenie jego mieszkania w wodomierz służący do pomiaru zużycia zimnej wody, a w związku z tym rozliczanie to odbywa się na zasadach ryczałtowych wynikających z uchwał Rady Nadzorczej powodowej Spółdzielni (k. 51-53). Choć jest to oczywiste, należy jednak wskazać, że uchwały te nie dotyczą jedynie pozwanego, ale wszystkich osób, które zajmują lokale nie wyposażone w wodomierz.

÷

Oczywiście bezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z powoływanych przez pozwanego w apelacji przepisów Konstytucji nie wynika, aby możliwe było skuteczne powołanie się na przewidziane w nich wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne, jako na argument mający niweczyć uzasadnione roszczenia innych osób.

Bezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 45 ust. 1 Konstytucji. Powołany przepis stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Powołany przepis ma charakter proceduralny. Prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd nie oznacza, że rozstrzygnięcie merytoryczne lub formalne, jakie zapadnie w konkretnej sprawie, ma być rozstrzygnięciem korzystnym dla osoby będącej stroną lub innym uczestnikiem postępowania sądowego.

Pozwany nie wskazuje w apelacji na czym miałyby polegać naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Pozwany wprawdzie przytacza w części wstępnej apelacji treść przepisu art. 379 pkt 2 k.p.c., jednak czyni to całkowicie w oderwaniu od pozostałej treści apelacji i nie wskazuje, czy jego zdaniem postępowanie przed Sądem pierwszej instancji jest dotknięte nieważnością, czy też nie.

Odnosząc się jednak do treści powołanego przez pozwanego przepisu należy wskazać, że oczywiste jest, iż pozwany posiadał zdolność sądową i procesową oraz nie istniały podstawy do powołania przedstawiciela ustawowego dla pozwanego. Pozwany nie był również reprezentowany przez pełnomocnika procesowego, ponieważ nie ustanowił takiego pełnomocnika, jak również nie występował o ustanowienie pełnomocnika procesowego przez Sąd Rejonowy.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało oddalić apelację, jako bezasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił wniosek K. Ł. o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja pozwanego została oddalona w całości, pozwany jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Pozwany nie może zatem uzyskać od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Z kolei powód, reprezentowany przez pełnomocnika wykonującego zawód radcy prawnego, najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złożył Sądowi Okręgowemu spisu kosztów, ani nie zgłosił wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Roszczenie powoda o zwrot kosztów postępowania odwoławczego wygasło zatem na podstawie art. 109 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

*

Na podstawie art. 113 ust. 1 (a contrario) ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Okręgowy przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną część opłaty od apelacji w kwocie 50 zł.

W związku z tym, że apelacja pozwanego została oddalona w całości, a pozwany był zwolniony od wskazanej części opłaty od apelacji, brak jest podmiotu, na który mógłby zostać włożony obowiązek uiszczenia tej części opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych.